

ชุดยอดซีรีส์โรแมนติกแฟนตาซีขายดีแห่งปี ติดอันดับหนึ่ง New York Times
ขายลิขสิทธิ์ไปแล้วกว่า 40 ประเทศทั่วโลก และได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ชื่อดัง

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai
EMPIRE
ทดลองอ่าน
ACADEMY

6 ตอน สักเวยสุดท้าย

Jamsai
ทดลองอ่าน

Richelle Mead เขียน ต้องตา สุธรรมรังษี แปล

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

VAMPIRE
ACADEMY
6 ตอน สักเวยสุดท้าย

Vampire Academy

ตอน สิวเวียสุดท้าย

Richelle Mead เขียน ด็องดา สุธรรมวิชัย แปล

Spirit Bound © 2010 by Richelle Mead

All rights reserved.

Copyright arranged with Dystel & Goderich Literary Management

One Union Square West, Suite 904, New York, NY. 10003 USA.

Through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

Thai edition © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2307-5

ภาพประกอบ AlexRoz / Shutterstock.com

vchal / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 359 บาท

พื้พื้

กระดาษถนอมสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำ

ที่ผ่านมารอสก็มีเหตุให้ต้องหนีออกจากโรงเรียนหรือวังอยู่บ่อยๆ แต่ทุกครั้งเธอก็รู้ว่าสามารถกลับมาอยู่ที่ที่เป็นของเธอแห่งนี้ได้เสมอ ต่อให้จะต้องถูกลงโทษภายหลังก็เถอะ

แต่...ไม่ใช่กับครั้งนี้ค่ะ เมื่อการหนีหนีคือการทำให้รักษาชีวิตตัวเอง โดยที่เธอจะไม่อาจกลับมาได้อีกหากไม่สามารถล้างข้อกล่าวหาที่ว่าเธอเป็นผู้ปลงพระชนม์ราชินีทาเทียนาได้ ว่าไปแล้วก็ดูย้อนแย้งอยู่เหมือนกันนะคะ เพราะที่จริงเธอไม่ได้อยากหนี กลับเป็นเพื่อนๆ และครอบครัวที่รวมหัวกันทำทุกทางให้เธอไปพ้นจากที่นั่น

'Vampire Academy' เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายกันแล้ว กับเล่มหกในชื่อตอนว่า 'สังเวยสุดท้าย' ชื่อฟังดูเป็นกลางอย่างไรชอบกล บทสรุปจะออกมาแบบใด โรสจะรอดพ้นข้อหาหรือไม่ ลิซซาจะรับมือกับแรงกดดันแห่งสายเลือดราชินีกุลไหวไหม อนาคตของโมรอยและแดมเพียร์ทั้งโลกจะเป็นอย่างไร สำคัญที่สุด...คนที่ยืนอยู่บนปลายทางความรักของโรสจะเป็นใคร เอเดรียนหรือดิมิทรี เราจะได้รู้กันในเล่มนี้แล้วค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

Richelle Mead นักเขียนเจ้าของผลงานหนังสือชุด Vampire Academy ยอดฮิตติดอันดับทั่วโลก และยังมีผลงานเป็นหนังสือชุดในโลกแวมไพร์เดียวกันคือ Bloodlines และ Age of X

ในฐานะนักอ่านตัวยงมาตั้งแต่เด็ก Richelle หลงใหลในเรื่องเทพปกรณัมและตำนานเป็นพิเศษ เมื่อใดที่เธอสามารถละจากหนังสือ (ไม่ว่าจะอ่านหรือเขียน) เธอก็จะเพลิดเพลินไปกับการดูรายการเรียลลิตีหัวขวยๆ ไปท่องเที่ยว ลองชิมค็อกเทล และหาซื้อเสื้อผ้าสำหรับใส่ไปแจกลายเซ็น นอกจากนี้เธอยังคิดว่าตัวเองเสพติดกาแฟ ชอบทำงานทั้งชุดนอน และกระตือรือร้นกับอะไรต่างๆ บ้างเสมอ

บ้านเกิดของเธออยู่ที่มิชิแกน แต่ปัจจุบันเธออาศัยอยู่ในซีแอตเทิล รัฐวอชิงตัน ที่ซึ่งเธอกำลังคร่ำเคร่งแต่งนิยายในซีรีส์ Bloodlines เล่มต่อไปอยู่ ข้อมูลเพิ่มเติมที่เว็บไซต์ www.RichelleMead.com

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุยกันได้ที่นี่

www.facebook.com/jamsaibookfan

บทที่ 1

ฉันไม่ชอบกรงขัง

ฉันไม่ชอบสวนสัตว์ด้วยซ้ำ ครั้งแรกที่ไปเที่ยว ไรคอล์วที่แคบของฉันก็แทบจะกำเรปขึ้นมาเมื่อเห็นพวกสัตว์ที่น่าสงสาร ฉันนึกภาพไม่ออกเลยว่าสิ่งมีชีวิตชนิดไหนจะทนอยู่ในสภาพแบบนั้นได้ บางครั้งฉันก็รู้สึกสงสารพวกอาชญากรนิดๆ ด้วยซ้ำที่ต้องติดคุก แล้วก็ไม่เคยคิดว่าชีวิตนี้จะเจอเข้ากับตัว

แต่ช่วงหลังมานี้ คุณเหมือนชีวิตจะขยันทหาเรื่องไม่คาดคิดมาให้ฉันตลอด เพราะนี่ไงล่ะ ฉันกำลังอยู่ในห้องขัง

"นี่!" ฉันตะโกนขณะจับขี้ลูกกรงที่กั้นขวางฉันจากโลกภายนอก "ฉันจะต้องอยู่ที่นี้นานแค่ไหน แล้วเมื่อไรจะถึงวันพิจารณาคดี พวกคุณจะขังฉันไว้ในคุกใต้ดินตลอดไปไม่ได้หรอกนะ!"

โอเค ที่นี่ก็ไม่ถึงกับเป็นคุกใต้ดินหรอก มันไม่มีต แล้วก็ได้มีโซ่ขึ้นสนิมอะไรแบบนั้น ฉันอยู่ในห้องขังขนาดเล็กซึ่งมีผนังเรียบๆ พื้นเรียบๆ เอ่อ...ทุกอย่างดูเรียบไปหมด สะอาดเอี่ยม ไร้เชื้อโรค หนาวเย็น แต่มันกลับน่าสลดหดหู่มากกว่า คุกใต้ดินเหม็นสาบเสียอีก ลูกกรงตรงประตูทางออกเย็นเฉียบเมื่อสัมผัสผิว แถมยังแข็งแรงมั่นคง แสงไฟจากหลอดฟลูออเรสเซนต์ทำให้โลหะสะท้อนแสงจนแลบตา

Vampire Academy 6

ฉันมองเห็นไหล่ของชายคนหนึ่งซึ่งยืนแข็งทื่อข้างประตูเข้าออกคุก และรู้ว่าอาจจะมืองครีกร็อกกี้คนประจำอยู่ตรงทางเดินที่ฉันมองไม่เห็น ฉันยังรู้อีกด้วยว่าพวกเขาจะไม่ตอบฉันหรอก แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ฉันหยุดทวงถามเป็นระยะๆ ตลอดสองวันที่ผ่านมา

เมื่อความเงียบอันคุ้นเคยกลับมา ฉันก็ถอนหายใจพลางทั้งตัวนอนบนเตียงเล็กตรงมุมห้อง เติงนี่ก็ไร้สีสันและชาวโพลนเหมือนทุกสิ่งทุกอย่างภายในบ้านหลังใหม่ของฉัน ไซ้ ฉันชักจะอยากอยู่คุกใต้ดินจริงๆ เสียแล้วสิ อย่างน้อยก็มีความหนักกับไยแมงมุมให้มอง ฉันนอนจ้องเพดาน แล้วก็รู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาทันทีอย่างที่รู้สึกอยู่บ่อยครั้งในที่แห่งนี้ ฉันรู้สึกว่าเพดานกับผนังห้องมันบีบแคบเข้ามา รู้สึกเหมือนว่าฉันหายใจไม่ออก รวากับทุกด้านของห้องซึ่งนี้จะหุดหาคันเรื่อยๆ จนกระทั่งไม่เหลือพื้นที่ว่างและตันอากาศออกไปจนหมด...

ฉันลุกพรุดขึ้นมาหนึ่งหอบหายใจ *อย่าจ้องผนังกับเพดานสิ โรส* ฉันคิดตัวเองดังนั้นฉันจึงก้มหน้ามองมือที่ประสานกันอยู่แทน แล้วก็พยายามครุ่นคิดว่าตัวเองจับพลัดจับผลูมาอยู่ในสภาพแบบนี้ได้ยังไง

คำตอบแรกนั้นชัดเจนมาก มีคนจัดฉากเล่นงานฉันสำหรับอาชญากรรมที่ฉันไม่ได้ก่อ แดมไมโซอาชญากรรมชี้หมู่ชี้หมาเสียด้วย นี่คือข้อหาฆาตกรรม พวกเขาบังอาจกล่าวหาว่าฉันก่ออาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุดสำหรับไมรอยหรือแดมเพียร์ ฉันไม่ได้จะบอกว่าฉันไม่เคยฆ่าใครมาก่อน เพราะฉันเคย แล้วฉันก็เคยแหกกฎระเบียบหลายครั้งหลายครา (ทำผิดกฎหมายก็เคย) แต่การฆ่าคนอย่างเลือดเย็นไม่อยู่ในรายการเหล่านั้น และไม่ใช่ว่าการปลงพระชนม์องค์ราชินีอย่างแน่นอน

จริงอยู่ที่ราชินีทาเทียนากับฉันไม่ได้ชู้กัน พระองค์เป็นประมุขที่ฉลาดและใจเย็นในโลกไมรอย ซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์หนึ่งของแวมไพร์ที่มีลมหายใจและใช้เวทมนตร์ แล้วก็ไม่เคยฆ่าเหยื่อเพื่อตีเมล็ด ทาเทียนากับฉันมีความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยจะดีนักด้วยหลายๆ เหตุผล เหตุผลหนึ่งก็เป็นเพราะว่าฉันคบกับเอเดรียนซึ่งเป็นหลานชายของพระองค์ ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งก็เป็นเพราะฉันไม่เห็นด้วยกับนโยบายในการ

ต่อสู้กับพวกสไตรกอยซึ่งเป็นแวมไพร์ผีดิบชั่วร้ายที่คอยตามล่าพวกเราทุกคน ทาเทียนาใช้กลอุบายกับฉันหลายครั้ง แต่ฉันก็ไม่เคยคิดอยากให้พระองค์สิ้นพระชนม์ แต่ดูเหมือนมีคนอยากให้เป็นอย่างนั้นและได้ทั้งร่องรอยหลักฐานให้สาวกลับมาถึงฉัน หลักฐานที่ร้ายกาจที่สุดก็คือลายนิ้วมือบนลิ้มเงินที่ใช้ฆ่าทาเทียนา ก็มันเป็นลิ้มของฉันเอง มันก็ต้องมีลายนิ้วมือของฉันอยู่แล้วไหม แต่กลับไม่มีใครคิดถึงความสะดวกสิ่งนี้

ฉันถอนหายใจอีกครั้งพลังลี้ลับหยาบคายเศษกระดาษชุกขุกก้ออันเล็ก ๆ ออกจากกระเป๋ากางเกง มันเป็นของอ่านแก้เหงาเพียงอย่างเดียวของฉัน แต่ฉันแค่กำมันไว้แน่น ไม่จำเป็นที่จะต้องมอง เพราะจำได้ขึ้นใจนานแล้ว เนื้อหาบนกระดาษแผ่นนี้ทำให้ฉันเริ่มสงสัยในสิ่งที่ตัวเองรู้เกี่ยวกับทาเทียนา มันทำให้ฉันสงสัยอะไรหลายๆ อย่าง

เมื่อหยุดคิดถึงกับสิ่งแวดล้อมของตัวเอง ฉันก็หนีไปหาสิ่งแวดล้อมของคนอื่น ซึ่งก็คือลิซซาเพื่อนรัก ลิซซาเป็นโมรอย และเราเชื่อมโยงกันทางกระแสจิต ฉันสามารถเข้าไปในความคิดของเธอและมองเห็นโลกผ่านสายตาของเธอได้ โมรอยทุกคนมีเวทมนตร์แห่งธาตุบางชนิด ของลิซซาเป็นธาตุจิตวิญญาณซึ่งสัมพันธ์กับอำนาจจิตและพลังแห่งการรักษา มันเป็นธาตุที่หายากมากในหมู่โมรอย เพราะส่วนใหญ่แล้วพวกเขาจะใช้ธาตุทางกายภาพเสียมากกว่า และเราก็แทบไม่เข้าใจความสามารถของมัน...ซึ่งเป็นอะไรที่เหลือเชื่อมาก เธอเคยใช้เวทจิตวิญญาณนำฉันกลับมาจากความตายเมื่อไม่กี่ปีก่อน และนั่นคือสิ่งที่ทำให้เรามีพันธะผูกพันต่อกัน

การเข้าไปในความคิดของเธอช่วยปลดปล่อยฉันจากกรงขัง แต่ก็ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาก็คงเท่าไร ลิซซาพยายามสุดชีวิตที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของฉันตั้งแต่การไต่สวนซึ่งตีแผ่หลักฐานมากมายในการเอาผิด การที่ลิ้มของฉันถูกใช้เป็นเครื่องมือฆาตกรรมคือจุดเริ่มต้นเท่านั้น ฝ่ายตรงข้ามรีบเตือนความจำทุกคนว่าฉันเป็นปฏิบัติภักซ์ต่อราชินี แดมยังพบพยานให้การเรื่องที่อยู่ของฉันระหว่างเกิดการฆาตกรรมเสียอีก คำให้การนั้นทำให้ฉันไม่มีที่อยู่อ้างอิง ทางสภาเลยตัดสินใจว่า

Vampire Academy 6

พวกเขามีหลักฐานมากพอที่จะส่งฉันเข้าสู่กระบวนการพิจารณาต่ออย่างเต็มขั้น...
ที่ซึ่งฉันจะได้ฟังคำพิพากษา

ลิซซาพยายามแทบเป็นแทบตายที่จะเรียกร้องความสนใจจากผู้คนและ
โน้มน้าวให้พวกเขาเชื่อว่าฉันถูกใส่ร้าย แต่ไม่มีใครอยากฟังเธอ เพราะตอนนี้
คนในราชวังโมรอยกำลังวุ่นอยู่กับการเตรียมงานพระศพของทาเทียนาซึ่งแสน
วิจิตรงดงาม การตายของคนในราชวงศ์นั้นเป็นเรื่องใหญ่โต โมรอยกับแดมเพียร์...
หรือลูกครึ่งแวมไพร์อย่างฉัน... พวกมันเดินทางมาจากทั่วโลกเพื่อชมพิธีอสังการนี้
ให้เป็นบุญตา มีทั้งอาหาร ดอกไม้ การตกแต่ง แม้กระทั่งนักดนตรี... เรียกได้
ว่าจัดเต็ม ถ้าทาเทียนาอภิเษกสมรส ฉันคิดว่าพิธีคงไม่สวยงามขนาดนี้ด้วยซ้ำ
กิจกรรมและอะไรต่อมิอะไรทำให้ไม่มีใครสนใจเรื่องของฉันแล้ว พวกเขาสนใจแค่
ว่าฉันติดคุกและไม่สามารถฆ่าใครได้อีก ฆาตกรของทาเทียนาถูกจับได้แล้ว ถูก
กรรมตามสนอง ปิดคดี

ก่อนที่ฉันจะมองเห็นชัดว่าลิซซาอยู่ที่ไหน เสียงเอะอะที่คุกทำให้ฉันสะดุ้ง
กลับมา มีคนเข้ามาในนี้และกำลังเจรจาขอเจอฉันกับองครักษ์ที่เฝ้าอยู่ นี่คือ
แขกคนแรกที่เข้ามาเยี่ยมฉันตลอดหลายวันมานี้ หัวใจฉันเต้นตึกๆ และฉัน
ก็กระโจนไปเกาะลูกกรงโดยหวังว่าใครก็ตามที่มาจะบอกฉันว่าทั้งหมดนี้คือเรื่อง
เข้าใจผิดอย่างมหันต์

แต่แขกของฉันไม่ใช่เชิงเป็นคนที่ฉันคาดหวังเอาไว้

"ตาแก่" ฉันกล่าวด้วยความละเหยใจ "มาทำอะไรที่นี้ล่ะ"

เอบบ์ มาซัวร์ยืนต่อหน้าฉัน เขาดูโดดเด่นเหมือนเคย นี่เป็นกลางฤดูร้อน...
อากาศที่ร้อนทั้งขึ้นเพราะว่าเราอยู่กลางเขตชนบทของรัฐเพนซิลเวเนีย แต่ฉัน
ไม่ได้ทำให้เขาเลิกสวมชุดสูทเต็มยศ แกรมเป็นสูทหรรษาอีกด้วย สิ่งติดมาอย่างดี
ตกแต่งด้วยเนกไทผ้าไหมสีม่วงสดใสกับผ้าพันคอสีเดียวกันซึ่งดูแล้วจะเยอะไป
ไหน เครื่องประดับทำจากทองคำสะท้อนแสงแวววาวติดกับผิวสีคอนข้างคล้ำ และ
เขาดูเหมือนเพิ่งตัดเล็มเคราสีดำสั้นๆ ของเขามาเมื่อไม่นาน เอบบ์เป็นโมรอย
และแม้ว่าเขาจะไม่ใชราชันิกุล เขาก็มีอิทธิพลมากพอที่จะเป็นได้

เขายังเป็นพ่อของฉันอีกด้วย

"ก็พ่อเป็นทนายของลูกนี่" เขาตอบอย่างอารมณ์ดี "ก็ต้องมาให้คำแนะนำทางกฎหมายสิ"

"ใครเป็นทนายกัน" ฉันเตือนความจำเขา "แถมคำแนะนำครั้งสุดท้ายนั้นก็ไม่เห็นจะได้เรื่อง" ฉันใจร้ายกับเขามาก เพราะแม้ว่าเอบบ์จะไม่จบด้านกฎหมายมา แต่ก็พยายามแก้ต่างให้ฉันที่การไต่สวน เห็นชัดว่าตั้งแต่ฉันถูกขังและกำลังจะถูกพิจารณาคดี ผลของการไต่สวนออกมาไม่ดีเท่าไร แต่ระหว่างที่อยู่เดี่ยว คนเดียว ฉันก็ตระหนักได้ว่าเขาพูดถูกอยู่อย่าง ไม่ว่าทนายจะเก่งกาจมาจากไหนก็ช่วยฉันไว้ไม่ได้หรอก ฉันต้องยกความดีความชอบให้เขาที่อุตส่าห์ยื่นมือเข้ามาช่วยทั้งๆ ที่รู้อย่างใจก็แพ้ ถึงเราจะมีความสัมพันธ์ที่ประหลาด ฉันก็ยังไม่แน่ใจอยู่ดีว่าทำไมเขาถึงช่วย สมมติฐานที่ใหญ่ที่สุดของฉันก็คือ เขาไม่ไว้ใจพวกราชันกุลและเขารู้สึกต้องรับผิดชอบในฐานะพ่อ เรื่องลำดับประมาณนั้น

"พ่อทำได้สมบูรณ์แบบ" เขาแย้ง "ในขณะที่คำพูดที่รุนแรงของลูกที่บอกว่า 'ถ้าฉันเป็นฆาตกร' ไม่ได้ช่วยอะไรเราเลย การใส่ภาพนั้นเข้าไปในหัวของผู้พิพากษาไม่ใช่เรื่องฉลาดที่สุดที่ลูกทำลงไป"

ฉันไม่สนใจคำพูดเหน็บแนมพลางยกแขนขึ้นมากอดอก "แล้วตกลงคุณมาทำอะไรที่นี่ ฉันรู้ว่าไม่ได้มาเพราะลัญจาทฤษฎีความเป็นพ่อแน่ๆ คนอย่างคุณไม่ทำอะไรโดยไม่มีเหตุผล"

"แหงล่ะ ก็ถ้าไม่มีเหตุผลจะทำไปทำไม"

"อย่ามาเริ่มวนตรรกะแถวนี้"

เขาขยับตา "ไม่ต้องอธิบายหรอก ถ้าลูกขยันและตั้งใจ ลูกก็อาจจะสืบทอดตรรกะที่แสนวิเศษจากพ่อได้สักวันหนึ่ง"

"เอบบ์" ฉันเตือน "เข้าเรื่องซะที"

"ก็ได้ๆ" เขากล่าว "พ่อมาเพื่อบอกลูกว่าการพิจารณาคดีของลูกอาจเลื่อนขึ้นมา"

"อะ...อะไรนะ นั่นเป็นข่าวดีมากเลย!" อย่างน้อยฉันก็คิดอย่างนั้น แต่สีหน้า

Vampire Academy 6

ของเขา กลับบอกอีกอย่าง ครึ่งสุดท้ายที่ได้ข่าว การพิจารณาคดีของฉันอาจต้องรอนานเป็นเดือนๆ แต่คิดว่าตัวเองจะต้องติดคุกนานขนาดนั้น อากาศกลัวที่แคบก็กำเร็บขึ้นมาอีก

"โรส ลูกคงรู้ว่าการพิจารณาคดีจะเหมือนกับการไต่สวนไม่มีผิดเพี้ยนหลักฐานเดิมและผลการตัดสินที่บอกว่าลูกผิด"

"ใช่ค่ะ แต่มันต้องมีอะไรสักอย่างที่เราทำได้ก่อนหน้านั้นสิ จริงไหมหาหลักฐานมาลบล้างความผิดให้ฉันอะไรแบบนี้" ทันใดนั้นเองฉันก็นึกได้ขึ้นมาว่าปัญหาคืออะไร "ตอนที่คุณบอกว่า 'เลื่อนขึ้นมา' เรากำลังพูดถึงเลื่อนขึ้นมาแค่ไหน"

"เอาจริงๆ เลยนะ พวกเขาอยากให้เกิดขึ้นทันทีหลังจากราชาหรือราชินีองค์ใหม่ได้รับการแต่งตั้ง แบบว่าเป็นส่วนหนึ่งของงานเฉลิมฉลองการขึ้นครองราชย์"

เขาทำเสียงที่เล่นทีจริง แต่ขณะที่ฉันจ้องตาสีเข้มของเขา ฉันก็มองเห็นความหมายที่แท้จริง เสียงคำนวนต่อแต่กตั้งอยู่ในหัว "พิธีศพคือสัปดาห์นี้ และการเลือกตั้งก็เกิดขึ้นหลังจากนั้นทันที...คุณกำลังบอกว่าฉันอาจขึ้นศาลและถูกตัดสินภายในสองสัปดาห์อย่างนั้นหรือ"

เอบบ์พยักหน้า ฉันโผไปที่สูงกรงอีกครั้ง หัวใจเต้นโครมครามอยู่ในอก "สองสัปดาห์เนี่ยนะ พุดจริงหรือเปล่า"

เมื่อเขาบอกว่าการพิจารณาคดีจะถูกเลื่อนขึ้นมา ฉันนึกว่าอาจจะเป็นภายในหนึ่งเดือน ให้ฉันมีเวลาพอที่จะหาหลักฐานใหม่ จะทำแบบนี้ได้ยังไงฉันเองก็ยังไม่รู้แน่ชัด แต่ที่แน่ๆ คือตอนนี้ฉันแทบไม่เหลือเวลาแล้ว สองสัปดาห์ไม่พอหรอก ยิ่งในรั้ววังมีกิจกรรมมากขนาดนี้ เมื่อสักครู่ฉันหงุดหงิดที่ตัวเองอาจจะต้องติดคุกอีกนาน พอมาตอนนี้ฉันกลับเหลือเวลาน้อยนิด และคำตอบต่อคำถามถัดไปของฉันก็ยิ่งทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลงกว่าเดิม

"นานแค่ไหนคะ" ฉันถามโดยพยายามควบคุมเสียงไม่ให้สั่น "หลังจากตัดสินโทษฉันแล้ว นานแค่ไหน...กว่าพวกเขาจะทำตามคำตัดสิน"

ฉันไม่รู้ว่าตัวเองสืบทอดอะไรมาจากเอบบ์บ้าง แต่ดูเหมือนว่าเราจะมี

ลักษณะเหมือนกันอยู่อย่าง นั่นคือการบอกข่าวร้ายได้หน้าตาเฉย

"น่าจะทันที"

"ทันที" ฉันถอยกรุดจนแทบจะนั่งลงไปบนเตียง แล้วสารอะครีนาลีนก็พลุ่งพล่านขึ้นมาอีกระลอก "ทันทีนั้นเธอ แปลว่าอีกสองสัปดาห์ ในอีกสองสัปดาห์ ฉันอาจจะ...ตาย"

เพราะนั่นคือสิ่ง...สิ่ง que ฉันคิดเอาไว้แล้วตั้งแต่ตอนที่รู้ชัดเจนว่ามีคนจัดฉากใส่ร้ายฉันด้วยหลักฐานอันแน่นหนา คนที่ปลงพระชนม์ราชินีจะไม่ติดคุก แต่จะถูกประหาร มีอาชญากรรมไม่กี่อย่างในหมู่ไมรอยและแดมเพียร์ที่จะได้รับโทษแบบนั้น เราพยายามทำให้กระบวนการยุติธรรมของเรามีอารยะ แสดงให้เห็นว่าเราสูงส่งกว่าสไตรกอยผู้กระหายเลือด แต่อาชญากรรมบางอย่างก็สมควรได้รับ ความตายเป็นบทลงโทษในมุมมองด้านกฎหมาย คนบางจำพวกก็สมควรตายเช่นกัน เช่น พวกฆาตกรชายชาติ เมื่อเข้าใจแจ่มแจ้งถึงอนาคตของตัวเองแล้ว ฉันก็รู้สึกสิ้นท้อและน้ำตาปรี่มุง จะไหลออกมาให้ได้

"นั่นไม่ถูกต้อง!" ฉันบอกเอบบ์ "มันไม่ถูกต้อง คุณก็รู้!"

"ไม่สำคัญหรอกว่าพ่อจะคิดยังไง" เขาพูดอย่างใจเย็น "พ่อแค่พูดข้อเท็จจริงออกมา"

"สองสัปดาห์" ฉันพูดซ้ำ "ฉันจะทำอะไรได้ภายในสองสัปดาห์ ฉันหมายความว่า...คุณมีเบาะแสบางอย่างใช่ไหม หรือ...หรือ...คุณจะหาอะไรได้ก่อนถึงเวลา เพราะคุณถนัดเรื่องแบบนั้นอยู่แล้ว" ฉันปล้ำออกมาและรู้ว่ามันฟังดูนลานและสิ้นหวัง ก็แหงล่ะ นั่นเป็นเพราะฉันกำลังนลานและสิ้นหวัง

"มันคงยากที่จะทำอะไรให้ได้ผลสำเร็จมากนัก" เขาอธิบาย "วังกำลังรุ่นวายอยู่กับพิธีศพและการเลือกตั้ง อะไรๆ กำลังสับสนอลหม่าน...ซึ่งก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย"

ฉันรู้เกี่ยวกับการเตรียมการเหล่านั้นผ่านสายตาของลิซซา ฉันเห็นแล้วว่า มันเริ่มที่จะโกลาหลแค่ไหน การค้นหาหลักฐานท่ามกลางความสับสนแบบนี้ไม่ใช่แค่ยาก แต่เรียกว่าเป็นไปไม่ได้เลยต่างหาก

สองสปีดาร์ห์ สองสปีดาร์ห์ และฉันอาจจะตาย

"ไม่ได้" ฉันบอกเธอด้วยเสียงสิ้นเครือ "ฉันไม่...สมควรจะตายแบบนี้"

"อ้อ" เขาเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง "ลูกรู้หรือว่าตัวเองควรจะตายยังไง"

"ในสนามรบไงล่ะ" น้ำตาหยาดหนึ่งแอมไหลออกมาจนได้ และฉันก็รีบปาดมันทิ้ง ฉันรักษาภาพหญิงแกร่งเสมอมา แล้วก็ยังไม่อยากให้ภาพนั้นแตกเปล่งไม่ใช่ตอนที่ซึ่งภาพหญิงแกร่งเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด "ในการต่อสู้ ปกป้องคนที่ฉันรัก ไม่ใช่...ไม่ใช่ถูกตัดสินประหารชีวิตอะไรแบบนี้"

"นี่ก็เป็นการต่อสู้อย่างหนึ่งเหมือนกัน" เขารำพึง "แค่ไม่ใช่การต่อสู้ทางกาย สองสปีดาร์ห์ก็ยังคงเป็นสองสปีดาร์ห์ มันแย่มาก ก็แหมอยู่ แต่ก็ดีกว่าหนึ่งสปีดาร์ห์นะ และไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ หลักฐานใหม่อาจจะโผล่ขึ้นมา ลูกแค่ต้องรอดู"

"ฉันเกลียดการรอดอย ไร่ห้องนี้...มันเล็กมาก ฉันหายใจไม่ออก มันจะฆ่าฉันก่อนเพศฆาตจะลงมือ"

"พ่อไม่คิดอย่างนั้นหรอก" สีหน้าของเธอยังสงบเยือกเย็น ไร่รู้แววเห็นใจ นี่มันรักลูกให้ดีชัดๆ "ลูกต่อสู้กับสไตรกอยเป็นฝูงได้โดยไม่ย่น แต่กลับทันท้องเล็กๆ ไม่ได้เนี่ยนะ"

"มันเป็นมากกว่านั้น! ที่นี้ฉันต้องรอดอยแต่ละวันในห้องรูกูหนูนี้ นาฬิกากำลังนับถอยหลังไปสู่ความตายของฉันและแทบไม่มีหนทางที่จะหยุดมันได้"

"บางครั้งการทดสอบความแข็งแกร่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเราก็คือสถานการณ์ที่ดูเหมือนไม่มีอันตรายชัดเจน บางครั้งการเอาตัวรอดคือสิ่งที่ยากที่สุด"

"โอ ไม่นะ ไม่นะ" ฉันถอยหนีพร้อมกับเดินวนไปวนมาเป็นหนูติดจิ้น "อย่ามาสอนบทเรียนสูงส่งอะไรตอนนี้ คุณพูดเหมือนดิมิทรีตอนที่เขาเคยสอนบทเรียนชีวิตอันลึกซึ้งให้ฉันฟังเลย"

"เขาเคยรอดจากสถานการณ์เดียวกันนี้ และเขากำลังรอดจากสิ่งอื่นๆ ด้วยเช่นกัน"

ดิมิทรี

ฉันสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อสงบจิตสงบใจก่อนตอบ ก่อนเกิดเหตุฆาตกรรม

แสนวุ่นวายนี้ ดิมทรีคือปัญหายุ่งยากที่สุดในชีวิตของฉัน เมื่อหนึ่งปีก่อน...แม้จะดูเหมือนชาติที่แล้ว...เขาเป็นครูฝึกของฉันในโรงเรียนมัธยมปลาย ฝึกฝนฉันให้เป็นองครักษ์แถมเพียรผู้ปกป้องโมรอย เขาทำเรื่องนั้นสำเร็จ...และทำเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย เราตกหลุมรักกันซึ่งเป็นสิ่งต้องห้าม เราพยายามประคับประคองให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ จนในที่สุดก็ค้นพบหนทางที่เราจะได้อยู่ด้วยกัน แต่ความหวังนั้นกลับมีดับลงเมื่อเขาถูกกัดและกลายเป็นสไตรกอย มันเป็นฝันร้ายในความจริงของฉัน หลังจากนั้นก็เกิดปาฏิหาริย์ที่ไม่มีใครเชื่อว่าจะเป็นไปได้ ลิซซาใช้เวทจิตวิญญาณเปลี่ยนเขากลับมาเป็นแอมเพียร์ดั้งเดิม แต่โชคไม่ดีที่อะไรๆ ไม่ได้กลับมาเป็นเหมือนก่อนการโจมตีของสไตรกอยสักเท่าไร

ฉันทำตาเขียวใสเอบบ์ "ดิมทรีรอดมาได้ก็จริง แต่เขาเครียดกับเรื่องนั้นมาก! ตอนนี้ก็ยิ่งเครียดอยู่ในทุกๆ เรื่อง"

ความหนักอึ้งของการกระทำอันชั่วร้ายที่เขาทำลงไปในฐานะสไตรกอยยังคงตามหลอกหลอนเขา เขอภัยให้ตัวเองไม่ได้และสาบานว่าเขาไม่สามารถรักใคร่ได้อีกแล้ว การที่ฉันคบหากับเอเดรียนก็ไม่ได้ช่วยเรื่องนี้เช่นกัน หลังจากพยายามอย่างไร้ผลอยู่หลายครั้ง ฉันก็ยอมรับว่าดิมทรีกับฉันจบกันแล้วจริงๆ ฉันก้าวต่อไปโดยหวังว่าฉันกับเอเดรียนจะมีความสัมพันธ์ที่จริงจังได้

"ใช่" เอบบ์แค้นตอบ "เขาเป็นคนเครียด แต่ภาพลูกน่ะคือความสุขและความสดใส"

ฉันถอนหายใจ "บางครั้งการคุยกับคุณก็เหมือนคุยกับตัวเองเลย น่ารำคาญซะมิด มีเหตุผลอะไรอีกไหมที่คุณมาที่นี่ นอกจากมาบอกข่าวร้ายนั้น ถ้าไม่รู้ ฉันคงจะมีความสุขกว่านี้"

ฉันไม่สมควรตายแบบนี้ ฉันไม่สมควรเจออะไรแบบนี้ ความตายของฉันไม่ใช่กำหนดคนที่ถูกจดไว้ด้วยดินสอบนปฏิทิน

เขายกไหล่ "พอแค่อยากเห็นหน้าลูก แล้วก็มาดูความเป็นอยู่"

ใช่ ฉันตระหนักว่าเขาทำอย่างนั้นจริงๆ สายตาของเอบบ์มักจะหวัดกลับมาจ้องตาฉันอยู่เรื่อยๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาสนใจฉัน การถกเถียงกันของ

เราไม่ได้ทำให้พวกองค์กรกึ่งกังวล แต่หลายครั้ง ฉันเห็นสายตาของเอบบีมองไปรอบๆ เพื่อสังเกตโถงทางเดิน ห้องซังของฉัน และรายละเอียดอะไรก็ตามที่เขาเห็นว่าน่าสนใจ เอบบีไม่ได้ฉายาซเมย์หรือสรวพิชมามั่วๆ เขามักจะคำนวณมักมอมหาความได้เปรียบ ดูเหมือนว่านิสัยชอบวางแผนบ้าง ของฉันจะสืบมาโดยสายเลือด

"แล้วก็มาช่วยเป็นเพื่อนแก่เหงาด้วย" เขายิ้มพร้อมกับส่งนิตยสารสองเล่ม และหนังสืออีกเล่มที่หนีบไว้ใต้แขนลอดซังกรงเข้ามา "นี่อาจจะทำให้อะไรดีขึ้น"

ฉันไม่คิดว่าความบันเทิงชนิดไหนจะทำให้การหนีบถอยหลังสองสัปดาห์สู่วันตายของฉันดีขึ้นมาได้ นิตยสารเน้นเรื่องแพชชั่นกับทรงผม ส่วนหนังสือคือเรื่อง *ท่านเคานต์ มงเต คริสโต* ฉันขมขื่นขึ้นเพราะอยากจะปล่อยมุขขำๆ อยากรำทำอะไรสักอย่างเพื่อบรรเทาความตึงเครียดของสถานการณ์

"ฉันดูหนังเรื่องนี้แล้ว การใช้สัญลักษณ์อย่างชาญฉลาดของคุณไม่ได้ฉลาดขนาดนั้นหรอก นอกเสียจากว่าคุณจะซ่อนเอกสารอะไรไว้ข้างใน"

"หนังสือย่อมดึกว่าภาพยนตร์เสมอ" เขาเริ่มหันหลังกลับ "เราอาจถกงานวรรณกรรมด้วยกันครั้งหน้า"

"เดี๋ยวก่อน" ฉันโยนหนังสือพวกนั้นลงบนเตียง "ก่อนที่คุณจะไป...สำหรับเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้น ไม่มีใครพูดเลยว่าตกลงใครเป็นคนฆ่าพระองค์" เมื่อเอบบีไม่ตอบทันที ฉันก็มองเขาด้วยสายตาคมกริบ "คุณเชื่อว่าฉันไม่ใช่คนทำใช่ไหม" เท่าที่รู้ เขาคิดว่าฉันผิดและแค่พยายามจะช่วยเหลือ เพราะเขาเป็นคนอย่างนั้น

"พอเชื่อว่าลูกสาวผู้น่ารักของพ่อฆ่าคนได้" เขาเอ่ยขึ้นในที่สุด "แต่ไม่ใช่คนนี่"

"งั้นใครทำ"

"เรื่องนั้น" เขากล่าวก่อนจะเดินจากไป "คือสิ่งที่พ่อกำลังสืบอยู่"

"แต่คุณเพิ่งบอกว่าเราไม่เหลือเวลาแล้ว! เอบบี!" ฉันไม่ยอมให้เขาไป ฉันไม่ยอมอยู่ตามลำพังกับความหวาดกลัว "มันไม่มีทางแก้ไขเรื่องนี้"

"แค่จำสิ่งที่พ่อพูดในห้องพิจารณาคดีเอาไว้ให้ดี" เขาตะโกนตอบกลับมา

เขาลับสายตาไปแล้ว และฉันก็นั่งลงบนเตียงเพื่อหนีย้อนกลับไปยังวันนั้นที่ศาล ในช่วงท้ายของการไต่สวน เขาบอกฉัน...อย่างค่อนข้างแน่วแน่...ว่าฉันจะไม่ถูกประหาร หรือแม้กระทั่งขึ้นศาลเพื่อฟังคำตัดสิน เอบบี้ มาซูรีไม่ใช่คนลึกลับอะไรปล่อยๆ แต่ฉันเริ่มจะคิดว่าแม้แต่คนอย่างเขาก็มีขีดจำกัด โดยเฉพาะในยามนี้ที่ตารางเวลาของเราถูกปรับใหม่

ฉันหยิบกระดาษยับๆ แผ่นนั้นขึ้นมาดูอีกครั้ง ใ้ฉันก็มาจากศาลเช่นกัน แอมโบรลซึ่งเป็นทั้งคนรับใช้และเป็นกิ๊กของทาเทียนาแอบส่งให้ฉันอย่างลับๆ ล่อๆ

โรส

ถ้าเจ้ากำลังอ่านจดหมายฉบับนี้นั้นหมายความว่าบางสิ่งที่เลวร้ายได้เกิดขึ้นแล้ว เจ้าอาจจะเกลียดเราซึ่งเราไม่โทษเจ้าหรอก เราได้แต่ขอให้เจ้าเชื่อว่าสิ่งที่เรากำลังทำกับกฎหมายลตอายุนั้นยังดีต่อคนของเจ้ามากกว่าสิ่งที่คนอื่นวางแผนเอาไว้ มิใช่รอยบางกลุ่มอยากจะทำบังคับแถมเพียรทุกคนให้ทำงานรับใช้ไม่ว่าพวกเขาจะต้องการหรือไม่ด้วยการใช้อำนาจจิต กฎหมายลตอายุช่วยชะลอข้อเสนอนั้นเอาไว้ได้

ยังงี้ก็ตามเราเขียนถึงเจ้าเพื่อบอกความลับบางอย่างที่เจ้าต้องทำให้ถูกต้องนี่เป็นความลับที่เจ้าควรบอกให้น้อยคนที่สุด วาซิลิซาจำเป็นต้องได้ที่นั่งของเธอในสภา และมันเป็นไปได้ เธอไม่ใช่ตราโกเมียร์คนสุดท้าย ยังมีชีวิตอื่น ลูกนอกสมรสของเอริค ตราโกเมียร์ เราไม่รู้อะไรมากไปกว่านี้ แต่ถ้าเจ้าหาลูกชายหรือลูกสาวคนนี้เจอ เจ้าจะทำให้วาซิลิซามีอำนาจอย่างที่เธอสมควรจะมีไม่ว่าเจ้าจะมีข้อเสียหรืออารมณ์รุนแรงแค่ไหน แต่เจ้าคือคนเดียวที่เราารู้สึกว่าสามารถจัดการเรื่องนี้ได้ อย่าย่อช้าที่จะดำเนินการ

ทาเทียนา อิวาซคอฟ

ถ้อยคำเหล่านี้ยังไม่เปลี่ยนแปลงตั้งแต่ที่ฉันอ่านมันไปเป็นร้อยรอบ และคำถามที่ผุดขึ้นมาระหว่างอานก็ยังคงเหมือนเดิม นี่เรื่องจริงหรือเปล่า ทาเทียนา

Vampire Academy 6

เป็นคนเขียนจริง ๆ นะเธอ ถึงแม้ว่าพระองค์จะแสดงความเป็นปฏิปักษ์อย่างชัดเจน แต่ก็ไว้ใจฉันพอที่จะบอกข้อมูลอันตรายถึงนั้นเธอ ชาวโมรอยมีสิบสองราชวงศ์สำหรับตัดสินใจเรื่องสำคัญแทนโมรอยทั้งหมด แต่ถึงอย่างนั้น ตอนที่พวกเขาที่มีแค่สิบเอ็ด เพราะลิซซาเป็นคนสุดท้ายของตระกูล และถ้าไม่มีสมาชิกคนอื่นในราชวงศ์ตราโกเมียร์ กฎหมายของโมรอยระบุเอาไว้ว่าเธอไม่มีอำนาจที่จะนั่งและออกเสียงในสภาซึ่งคอยตัดสินใจเรื่องต่างๆ แทนเรา ตอนที่มีการออกกฎหมายแย้ง ขึ้นมาแล้ว และถ้าข้อความในกระดาษแผ่นนี้เป็นความจริง กฎหมายเลวร้ายในเรื่องอื่นๆ ก็จะทยอยตามมา ลิซซาสามารถต่อต้านกฎหมายเหล่านั้นได้ และใครบางคนจะไม่สบอารมณ์ ใครคนนั้นได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าพวกเขาเต็มใจจะฆ่า

ตราโกเมียร์อีกคน

ตราโกเมียร์อีกคนหมายความว่าลิซซาจะมีสิทธิ์ออกเสียง อีกหนึ่งเสียงในสภาสามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้มากมาย มันเปลี่ยนแปลงโลกของโมรอยได้เลย มันเปลี่ยนแปลงโลกของฉันได้ด้วย อย่างเช่น การตัดสินว่าฉันมีความผิดหรือไม่ และที่แน่ๆ มันเปลี่ยนโลกของลิซซาได้ ตลอดเวลามานี้เธอเชื่อว่าเธอหัวเดียวกระเทียมลีบ แต่...ฉันก็ไม่มั่นใจในใจว่าเธอจะเต็มใจต้อนรับพี่น้องต่างมารดาหรือเปล่า ฉันยอมรับว่าพ่อของฉันเป็นอันธพาล แต่ลิซซาเกิดทุนพ่อของเธอเสมอมา และเชื่อว่าเขาประเสริฐที่สุด ชาวนี้อาจจะทำให้เธอช็อก และแม้ว่าฉันจะฝึกฝนมาทั้งชีวิตเพื่อปกป้องเธอจากภัยคุกคามทางกาย ฉันก็ซ้กจะคิดว่าเธอควรได้รับความคุ้มครองในด้านอื่นๆ ด้วย

แต่ก่อนอื่นฉันจำเป็นต้องรู้ความจริง ฉันจำเป็นต้องรู้ว่าข้อความนี้มาจากที่ไหนมาจริงหรือเปล่า ฉันค่อนข้างมั่นใจว่าฉันหาคำตอบได้ แต่ฉันต้องทำในสิ่งที่ไม่อยากจะทำ

เฮ้อ เหน่า ไซว่าตอนนี้ฉันจะมีอย่างอื่นให้ทำเสียเมื่อไร

ฉันลุกขึ้นจากเตียงและยืนหันหลังให้ที่ทรงเพื่อจ้องเหมิ่งไปยังผนังห้องและใช้มันเป็นจุดโฟกัส ฉันเตรียมตัวเตรียมใจด้วยการบอกตัวเองว่าฉันเข้มแข็งพอที่

จะควบคุมมันได้ จากนั้นก็ปลดกำแพงจิตที่สร้างไว้ในจิตใต้สำนึกตลอดเวลา
ความกดดันมหาศาลหลุดลอยออกไปราวกับอากาศที่หนีออกจากลูกโป่ง
แล้วทันใดนั้นเอง ฝึกรายล้อมฉันเต็มไปหมด

บทที่ 2

มันน่าสยดสยองเหมือนเช่นทุกครั้ง ทั้งใบหน้า หัวกะโหลก โปรงแสงบ้าง เรื่องแสงบ้าง บ้วนเบี่ยนวนเวียนอยู่รอบตัว พวกเขาถูกดึงดูดให้เข้ามาใกล้ฉัน กระจกก็เข้ามาราวกับว่ามีเรื่องอยากพูดด้วยมากเหลือเกิน และจริงๆ แล้วพวกเขาก็คงมีเรื่องอยากพูด ญาติที่ยังอ้อยอิ่งอยู่ในโลกนี้มีความทรมานทรมาย เป็นดวงวิญญาณที่ยังมีเหตุผลให้ไปสู่สุคติไม่ได้ ตอนลิซซานำฉันกลับมาจากความตาย ฉันเก็บสายใยเชื่อมโยงกับโลกของพวกเขาเอาไว้ด้วย แล้วฉันก็ต้องพยายามอย่างหนัก และควบคุมตัวเองให้ดีกว่าจะรู้วิธีกันผีที่ตามหลอกหลอนฉันพวกนี้ออกไป ปกติแล้วเซตอาคัมซึ่งปกป้องวังของโมรอยจะคอยกันผีพวกนี้ให้อยู่ห่างๆ ฉัน แต่ครั้งนี้ ฉันอยากให้พวกเขาไปที่นี้ การเปิดทางให้พวกเขา เชื่อเชิญพวกเขาเข้ามา... มันเป็นสิ่งอันตราย

มีบางอย่างบอกฉันว่าถ้าจะมีผีที่หาความสงบไม่ได้สักตัว ก็ต้องเป็นราชินีที่ถูกปลงพระชนม์บนแท่นบรรทมของตัวเองนั่นแหละ ฉันไม่คุ้นกับใบหน้าใครเลยในกลุ่มนี้ แต่ยังไม่ยอมมอดใจ

"ทาเทียนา" ฉันพิมพ์พาลงกำหนดความคิดไปที่ใบหน้าของอดีตองศ์ราชินี "ทาเทียนา มาหาฉันหน่อย"

ฉันเคยเรียกผีตัวหนึ่งมาได้ง่ายๆ เขาคือเมสัน เพื่อนของฉันที่ถูกสไตรคอยฆ่าตาย แม้ทาเทียนากับฉันจะไม่สนิทสนมกันเหมือนฉันกับเมสัน แต่เราก็มีสิ่งเชื่อมโยงกัน ช่วงขณะหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย มีเพียงใบหน้าพร่าเลือนกลุ่มเดิมที่วนเวียนอยู่รอบกายภายในคุก พอฉันเริ่มห่อใจ จู่ๆ พระองค์ก็ปรากฏตัวให้เห็น

พระองค์ยืนอยู่ในชุดเดิมที่ถูกสังหาร ชุดนอนยาวกับเสื้อคลุมอาบเลือดสีของเธอสีดจางและกะพริบวิบไหวเหมือนจอโทรทัศน์ที่ทำงานไม่ปกติ ถึงอย่างนั้นมงกุฎบนศีรษะกับทำยีนสง่างามก็ทำให้พระองค์ดูเป็นราชินีอย่างที่ฉันจำได้ เมื่อพระองค์ปรากฏตัว พระองค์ไม่พูดอะไรเลย แค่จ้องมองมาเฉยๆ สายตาคำมีตะลุมเข้ามาในดวงวิญญาณของฉัน แล้วความรู้สึกสับสนปนเป๋กั้ขมวดแน่นอยู่ในอก ปฏิกริยาที่ฉันมักจะมีเมื่ออยู่ใกล้ทาเทียนอันได้แก่ความโกรธและความขุ่นเคืองลุกวาบขึ้นมา จากนั้นก็มีกระแสคลื่นแห่งความสงสารเข้ามาปะปนซึ่งเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว จะใครก็ตามไม่ควรจบชีวิตเช่นเดียวกับพระองค์

ฉันลืงเลเพราะเกรงว่าพวกองค์กรักซ์จะได้ยินเสียงฉัน แต่ฉันลืงหรรณใจว่าความดังของเสียงไม่สำคัญหรอก และองค์กรักซ์พวกนั้นก็ไม่มีทางเห็นสิ่งที่ฉันเห็น ฉันจึงซุกรระดาษแผ่นั้นขึ้น

"พระองค์เป็นคนเขียนไ้อ้นหรือเปล่า" ฉันพูดเสียงแผ่ว "มันเป็นความจริงหรือเปล่า"

พระองค์ยังคงจ้องนึ่งเซ่นเดิม ผีของเมสันก็มีพฤติกรรมแบบนี้เหมือนกัน การเรียกคนตายให้มาหาก็เรื่องหนึ่ง การสื่อสารกับพวกเขานั้นเป็นอีกเรื่องโดยสิ้นเชิง

"ฉันต้องรู้คะ ถ้ามีตราโกเมียร์อีกคน ฉันจะหาให้เจอ" ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความจริงที่ว่าฉันไม่อยู่ในสภาพที่จะตามหาอะไรหรือใครได้ "แต่พระองค์ต้องบอกฉัน นี่ใช่ลายมือพระองค์ไหม เป็นเรื่องจริงไหม"

มีเพียงสายตาเกรี้ยวกราดที่มองตอบมา ฉันซ้กจะหงุดหงิดมากขึ้นและความกดดันจากวิญญาณเหล่านี้ก็ทำให้ฉันปวดศีรษะ ดูเหมือนว่าถึงตายไปแล้วทาเทียนาก็ยังกวนโมโหฉันได้เหมือนตอนที่ยังมีชีวิตอยู่

ฉันกำลังจะตั้งกำแพงจิตใจขึ้นมาอีกครั้งและผลักพวกมือออกไป ก็พอดีทาเทียนา ขยับตัวอย่างเล็กน้อยที่สุด มันเป็นการพยักหน้านิดๆ อย่างที่แทบสังเกตไม่เห็น จากนั้นนัยน์ตาแข็งกร้าวของพระองค์ก็เหลือบมองกระดาดในมือฉัน และเท่านั้นเอง พระองค์ก็หายวับไป

ฉันตั้งกำแพงขึ้นมาทันทีโดยรวบรวมสติปิดกั้นตัวเองจากเหล่าคนตาย อากการปวดหัวยังคงอยู่ แต่ใบหน้าพวกนั้นหายไปแล้ว ฉันนั่งจุ่มปีกลงบนเตียง พลังเหม่อมองแผ่นกระดาด ฉันได้คำตอบแล้ว กระดาดนี้เป็นของจริง ทาเทียนา เป็นคนเขียน แล้วฉันก็คิดว่าผีของพระองค์ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องโกหก

ฉันนอนเหยียดยาว วางศีรษะบนหมอนและรอให้อากการปวดตบๆ น่ารำคาญ นั้นหายไป จากนั้นฉันก็หลับตาลงและใช้ความผูกพันทางจิตย้อนกลับไปที่ลิซซา กำลังทำอะไรอยู่ ตั้งแต่ฉันถูกจับ ลิซซาเอาแต่วิ่งวนและโต้เถียงแทนฉัน ดังนั้นฉันจึงคิดว่าเธอคงจะทำอย่างเดิม แต่เธอกลับ...กำลังซื้อเสื้อผ้าใหม่

ฉันเกือบเคืองขึ้นมาเลยทีเดียวที่เพื่อนซี้หาความสุขใส่ตัวแบบนี้ จนกระทั่งฉันตระหนักว่าเธอกำลังมองหาชุดใส่ไปงานศพ เธออยู่ในร้านเสื้อผ้าซึ่งแอบอยู่ในซอกหนึ่งของวัง เป็นร้านที่ตัดชุดให้บรรดาราชาวงศ์ทั้งหลาย แล้วฉันก็ต้องแปลกใจที่เห็นเอเดรียนอยู่กับเธอด้วย ใบหน้าหล่อเหลาแสนคันทาช่วยบรรเทาความกลัวภายในใจของฉัน และเมื่อตรวจสอบความคิดของเธอแวบหนึ่ง ฉันก็เข้าใจว่าทำไมเขามาที่นี่ เธอเป็นคนชวนเขามาเองเพราะไม่อยากปล่อยเขาไว้ตามลำพัง

ฉันเข้าใจว่าทำไม เขาอยู่ในสภาพเมามาย เป็นเรื่องมหัศจรรย์มากที่เขา ยังยืนไหว และอันที่จริงแล้วฉันเดาว่าผนังห้องที่เขาเพิ่งอยู่ต่างหากที่ช่วยพยุงเขาไว้ไม่ให้ล้ม ผมสีน้ำตาลของเขาดูยุ่งเหยิง ไม่ได้ยุ่งอย่างมีสไตล์แบบที่เขามักจะทำ นัยน์ตาสีเขียวเข้มกลายเป็นแดงกำ เอเดรียนเป็นผู้ใช้ธาตุจิตวิญญาณเช่นเดียวกับ ลิซซา เขามีความสามารถที่เธอยังไม่มี นั่นคือการเข้าฝันคนอื่น ฉันนึกว่าเขาจะมาเยี่ยมฉันบ้างระหว่างที่ฉันอยู่ในคุก แต่ตอนนั้นฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมเขาถึงไม่มา แอลกอฮอลล์เป็นตัวสะกดธาตุจิตวิญญาณ บางครั้งมันก็ดี เพราะการใช้เวทจิตวิญญาณมากเกินไปจะก่อให้เกิดความด่ามิดที่ทำให้ผู้ใช้เวทเสียสติ แต่การ

ทำตัวเมมาหย่าเปอยู่ทุกเมื่อเชื่อนวันก็ไม่ดีต่อสุขภาพนักหรอก

การเห็นเขาผ่านสายตาของลิซซากระตุ้นความรู้สึกสับสนแทบจะรุนแรงพอๆ กับตอนที่เห็นทาเทียนา ฉันทงสารเขา เพราะเห็นชัดว่าเขากังวลและเสียใจเรื่องฉันกับเหตุการณ์น่าตกใจที่เกิดขึ้นกับเราอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว แถมเขายังสูญเสียท่านยาที่เขารัก แม้ว่าพระองค์จะเป็นคนแข็งแกร่งต่างก็ตาม

แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็รู้สึก...เหยียดหยามเขา มันอาจจะไม่ยุติธรรม แต่ฉันก็อดไม่ได้ ฉันหวังใยเขามากและเข้าใจที่เขาถลัดถลุ่ม แต่มันน่าจะมึวิธีรับมือกับการสูญเสียได้ดีกว่านี้ไหม พฤติกรรมของเขามันแทบจะดูขี้ขลาด เขาหนีปัญหาด้วยการเข้าไปหลบในขวดเหล้า ซึ่งเป็นอะไรที่ขัดกับนิสัยของฉันมาก ถ้าเป็นฉันนะเหรอ ฉันจะไม่ปล่อยให้ปัญหาเป็นฝ่ายมีชัยโดยไม่สู้ตูลักตั้ง

"กำมะหยี่เพคะ" เจ้าของร้านบอกลิซซาด้วยน้ำเสียงหนักแน่น หญิงมโรรอยเหยี่ยวนคนนี้ยกชุดกระโปรงฟูฟ่องแขนยาวขึ้นมา "ตามประเพณี ผู้เดินในชบวนหลวงจะสวมชุดกำมะหยี่"

นอกจากงานเอ็กเกริกอื่นๆ แล้ว พิธีศพของทาเทียนาจะมีคนเดินประคบโรงศพซึ่งจะมีตัวแทนมาจากแต่ละราชวงศ์ แน่หนอนว่าไม่มีใครรังเกียจที่ลิซซาเป็นตัวแทนราชวงศ์ของเธอ แต่การโหวตนะเหรอ นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ลิซซามองชุดนั้น มันดูเหมือนชุดไปงานฮัลโลวีนมากกว่าจะเป็นชุดไปงานศพ "อากาศข้างนอกนั่นตั้งเก้าสิบองศา" ลิซซาบ่น "แล้วก็ชื้นด้วย"

"ประเพณีจำเป็นต้องมีการเสียสละเพคะ" หญิงคนนั้นกล่าวเสียงสูง "เช่นเดียวกับโคกนาฏกรรม"

เอเดรียนอ้าปากเหมือนจะเยาะเย้ยหรือพูดอะไรไม่เหมาะสมออกมาอย่างไม่ต้องสงสัย ลิซซารีบส่ายหน้าให้เขาแรงๆ ซึ่งทำให้เขาเงิบ "แล้วไม่มีแบบ...เอ่อไม่รู้สิ ชุดแขนงูอะไรแบบนี้หรือคะ"

หญิงคนชายทำตาโต "ไม่มีใครสวมสายเดี่ยวไปราชพิธีศพหรอกนะเพคะ มันไม่เหมาะสม"

"แล้วกางเกงขาสั้นล่ะ" เอเดรียนถาม "ใช้ได้ไหมถ้าสวมคู่กับเนกไท เพราะ

Vampire Academy 6

ผมจะใส่แบบนี้แหละ"

หญิงคนนั้นทำหน้าเหวอ ส่วนลิซซามองเอเดรียนด้วยสายตารังเกียจ ไม่ใช่เพราะคำพูดของเขาหรอก เพราะเธอคิดว่ามันตลกดี แต่เป็นเพราะเธอก็ไม่ชอบที่เขาเมาตลอดเวลาอย่างนี้

"ยังไงก็ไม่มีใครปฏิบัติต่อฉันเหมือนราชินีจริงๆ อยู่แล้ว" ลิซซากล่าวพลางหันไปมองชุดอื่นๆ "ไม่มีเหตุผลที่จะต้องทำตัวเป็นราชินีชุดตอนนี้ เอาชุดสายเดี่ยวกับแขนสั้นมาดูหน่อยค่ะ"

หญิงคนชายทำหน้าเบ้ แต่ก็ทำตาม เธอไม่มีปัญหากับการแนะนำเสื้อผ้าให้พวกราชวงศ์ แต่ไม่กล้าสั่งให้พวกเขาทำหรือสวมอะไร นี่เป็นส่วนหนึ่งของระบบชนชั้นในโลกของเรา ขณะที่หญิงคนนั้นเดินตัดร้านไปหาชุดดังกล่าว แพนของลิซซากับอาของเขาก็ดูเดินเข้ามาพอดี

ฉันคิดว่าคริสเตียน โอเซราก็คนที่เอเดรียนควรจะเอาเป็นแบบอย่าง การที่ฉันคิดอย่างนั้นนั้นเป็นเรื่องน่าตกใจมาก กาลเวลาได้เปลี่ยนไปแล้วจริงๆ นับจากตอนที่ฉันเห็นว่าคริสเตียนเป็นแบบอย่างที่ดี แต่มันก็เป็นความจริง ฉันเฝ้ามองเขาอยู่กับลิซซาตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา คริสเตียนมีความแน่วแน่ ไม่สั่นคลอน เขาทำสิ่งที่เขาทำได้เพื่อช่วยเหลือเธอทั้งเรื่องการตายของทาเทียนาและเรื่องที่ฉันถูกจับ จากสีหน้าของเขาในตอนนี้อยู่ ดูเหมือนว่าเขามีข่าวสำคัญมาบอก

คุณอาผู้ตรงไปตรงมาของเขา ทาซา โอเซรา ก็เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างของความแกร่งและความสง่างามได้แรงกดดัน เธอเลี้ยงดูเขาหลังจากที่พ่อแม่ของเธอเปลี่ยนเป็นสไตรกอย...และทำร้ายเธอ ทั้งทาซาไว้กับรอยแผลเป็นบนใบหน้าข้างหนึ่ง โมรอยมิกฟังพาละกำลังขององครักษ์ แต่หลังจากการโจมตีครั้งนั้น ทาซาก็ตัดสินใจที่จะทำทุกอย่างเอง เธอเรียนรู้การต่อสู้ ฝึกฝนการสู้ทั้งมือเปล่าและใช้อาวุธ เธอเก่งมากๆ และพยายามผลักดันให้โมรอยคนอื่นๆ เรียนการต่อสู้ด้วยเช่นกัน

ลิซซาปล่อยมือจากชุดที่เธอดูอยู่และหันไปหาคริสเตียนอย่างกระตือรือร้น นอกจากฉันแล้ว ไม่มีใครในโลกนี้ที่เธอไวใจมากไปกว่าเขา เขาเป็นที่พึ่งของเธอ

ตลอดเหตุการณ์ทั้งหมด

เขามองไปรอบๆ ร้าน ดูไม่ตื่นเต้นนักที่รายล้อมไปด้วยชุดกระโปรง "พวกเธอกำลังซื้อบั้งกันอยู่หรือ" เขากามพลงงเหลือบมองจากลิซซาไปยังเอเดรียน "มั้งมั้งกันตามประสาผู้หญิงหรือไง"

"เฮ้ เสื้อผ้าใหม่จะมีประโยชน์นะ" เอเดรียนกล่าว "นอกจากนี้ ฉันพนันว่าเสื้อคัลองคอตต้องเหมาะกับนายมากเลย"

ลิซซาไม่สนใจการโต้ตอบระหว่างหนุ่มๆ และพุ่งความสนใจไปที่พวกโอเซรา "มีข่าวอะไรเพิ่มเติมหรือคะ"

"พวกเราตัดสินใจว่าจะไม่ทำอะไร" คริสเตียนบอก เขาเหยียดยิ้มด้วยความรังเกียจ "หมายถึงไม่มีการลงโทษอะไรแบบนี้"

ทหาซายักหน้า "เราพยายามบอกพวกนั้นว่าเขาคิดว่าโรสตกอยู่ในอันตรายก็เลยกระโจนเข้าไปก่อนที่จะรู้ว่าจริงๆ แล้วมันเกิดอะไรขึ้น"

หัวใจของฉันหยุดเต้น ดิมิทรี พวกเขา กำลัง พุ่ง ถึง ดิมิทรี

ชั่วขณะหนึ่ง ใจของฉันไม่อยู่กับลิซซาอีกต่อไป ใจของฉันไม่อยู่ในคุก แต่ย้อนกลับไปไปยังวันที่ฉันถูกจับ ฉันกำลังทะเลาะกับดิมิทรีอยู่ในร้านอาหาร ตาหน้าที่เขาไม่ยอมคุยกับฉัน อย่างไรก็ตามแต่สานต่อความสัมพันธ์ของเราเลย ฉันตัดสินใจในตอนนั้นว่าฉันกับเขาจบกัน เรื่องของเราจบลงไปแล้วจริงๆ และฉันจะไม่ปล่อยให้เขาฉีกทั้งหัวใจของฉันอีกต่อไป นั่นคือตอนที่พวกองครักษ์เข้ามาล้อมจับฉัน และถึงแม้ดิมิทรีจะอ้างว่าช่วงเวลาที่เขาเป็นสไตรกอยทำให้เขาไม่สามารถรักได้อีก แต่เขากลับตอบโต้รวดเร็วราวสายฟ้าเพื่อปกป้องฉัน เราไม่มีทางสู้จำนวนของอีกฝ่ายได้เลย แต่เขาไม่สนใจ สีหน้าของเขา...และการที่ฉันเข้าใจเขาอย่างนามหัศจรรย์...ได้บอกสิ่งที่ฉันจำเป็นต้องรู้ ฉันกำลังเผชิญหน้ากับภัยคุกคาม เขาต้องปกป้องฉัน

และเขาก็ปกป้องฉันจริงๆ เขาต่อสู้ราวกับเทพเหมือนสมัยที่อยู่โรงเรียนเซนต์ลาลาดิเมียร์ สมัยที่เขาสอนวิธีการต่อสู้กับสไตรกอยให้ฉัน เขาทำให้องครักษ์ในร้านอาหารแห่งนั้นหมดสติไปหลายคนอย่างที่คนคนเดียวไม่อาจจะสามารถทำได้

สิ่งเดียวที่หยุดเขาได้ก็คือการแทรกแซงของตนเอง ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วฉันก็เชื่อจริงๆว่าเขาจะสูญจมนหายไปจากโลกนี้ ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่ามีมันเกิดอะไรขึ้นหรือทำไมองค์กรนี้เป็นฝูงอยากจับกุมฉัน แต่ฉันถูกคิดได้ว่าดิมิทรีกำลังตกอยู่ในความเสี่ยงที่จะทำร้ายสถานะอันเปราะบางของตัวเองในเร็ววัน การที่ใส่โตรกยกลับคืนสภาพเดิมนั้นเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีใครได้ยินมาก่อน และหลายคนยังไม่ไว้ใจเขา ฉันอ่อนไหวดิมิทรีให้หยุด เพราะกลัวในสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเขามากกว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตัวเอง โดยไม่เฉลียวใจเลยว่าอะไรกำลังรอฉันอยู่

เขามาฟังการไต่สวนของฉันภายใต้การควบคุมขององค์กร แต่ทั้งลิซซาและฉันไม่เห็นเขาตั้งแต่นั้นมา ลิซซาพยายามอย่างหนักเพื่อที่จะลบล้างความผิดอะไรก็ตามให้เขาเพราะกลัวว่าทางนั้นจะจับเขาเข้ากรงขังอีกครั้ง ส่วนฉันนะเธอ ฉันพยายามบอกตัวเองไม่ให้คิดมากเกินไปสำหรับสิ่งที่เขาทำ การจับกุมฉันและความเป็นไปได้ที่จะต้องโทษประหารสำคัญกว่า แต่...ฉันก็ยังอดคิดไม่ได้ทำไมเขาถึงทำอย่างนั้น ทำไมเขาถึงเสี่ยงชีวิตเพื่อฉัน มันเป็นการตอบโต้ต่อสิ่งคุกคามโดยสัญชาตญาณอย่างนั้นหรือ หรือเขาทำเพื่อลิซซาเพราะเขาสาบานเอาไว้ว่าจะช่วยเหลือเธอเพื่อตอบแทนที่เธอปลดปล่อยเขาให้เป็นอิสระ หรือเขาทำลงไปเพราะเขายังมีความรู้สึกให้แก่ฉัน

ฉันยังไม่รู้คำตอบ แต่การเห็นเขาเป็นแบบนี้ เป็นดิมิทรีผู้ดูดันเหมือนในอดีต มันได้ปลุกความรู้สึกที่ฉันพยายามกดเอาไว้ให้ลุกโหมขึ้นมา ฉันพยายามปลอบใจตัวเองว่าการเลิกรักใครสักคนนั้นต้องใช้เวลา ความรู้สึกที่คงค้างอยู่นั้นเป็นเรื่องธรรมชาติ โชคดีที่มันต้องใช้เวลานานหน่อยสำหรับการทำใจตัดขาดกับชายคนที่กระโจนเข้าสู่อันตรายเพื่อปกป้องเรา

ยังไงก็ตาม คำพูดของคริสเตียนกับทาทาทำให้ฉันมีความหวังเกี่ยวกับชะตากรรมของดิมิทรีมากขึ้น เพราะไม่ใช่ฉันคนเดียวที่เดินหมิ่นเหม่อยู่ระหว่างความเป็นและความตาย พวกที่เชื่อว่าดิมิทรียังเป็นสโตรกยอยู่นั้นอยากเห็นเขาถูกล้มตอกทะลุหัวใจจะแย่

"พวกนั้นจะขังเขาอีก" คริสเตียนบอก "ไม่ใช่ในคุก แต่เป็นห้องตัวเอง

โดยมีคนเดียวสองคน พวกเขาไม่อยากให้ดิมิทรีออกไปวันเป็นวันทั้งวันจนกว่าอะไรจะสงบลง"

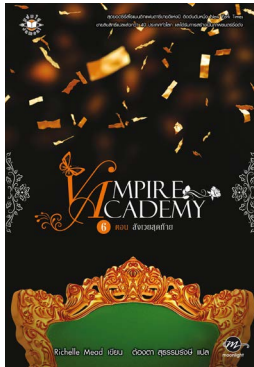
"ก็ยิ่งดีกว่าคุณ" ลิซชายอมรับ

"แต่ก็ยังไม่เข้าท่าอยู่ดี" ทาซาพูดเสียงกร้าวกับตัวเองมากกว่าจะพูดกับคนอื่น เธอกับดิมิทรีสนิทสนมกันมานานหลายปี และเธอก็เคยปรารถนาจะยกความสัมพันธ์ขึ้นไปอีกระดับ แต่สุดท้ายเธอก็ยอมเป็นแค่เพื่อน และความซุนเคื่องของเธอที่มีต่อความยุติธรรมที่เธอได้รับนั้นก็รุนแรงพอๆ กับเรา "พวกนั้นควรจะปล่อยเขาเป็นอิสระตั้งแต่เขากลับมาเป็นแคมเพียร์อีกครั้ง การเลือกตั้งสิ้นสุดลงเมื่อไร ฉันจะจัดการให้เขาได้รับอิสรภาพทันที"

"และนั่นแหละคือเรื่องประหลาด..." นัยน์ตาสีฟ้าอ่อนของคริสเตียนหรี่ลงอย่างใช้ความคิด "เราได้ยินมาว่าทาเทียนาตรัสกับคนอื่นๆ ก่อนพระองค์... ก่อนพระองค์..." คริสเตียนอีกกพลางเหลือบมองเอเดรียนอย่างไม่สบายใจนัก การอ้าอึ้งนับเป็นสิ่งผิดวิสัยสำหรับคริสเตียน เพราะปกติแล้วเขามักจะโพล่งทุกอย่างที่อยู่ในใจออกมา

"ก่อนท่านจะถูกฆาตกรรม" เอเดรียนพูดเสียงเรียบโดยไม่มองหน้าใครเลย "พูดต่อสิ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623075.html>